

Jacht = Faunawanbeheer **Jozef Keulartz**

Jagers rechtvaardigen de jacht doorgaans met een beroep op een drietal claims: ze doen aan schadebestrijding, waarbij vooral gedacht moet worden aan wildvraat en verkeersongelukken; ze zorgen voor duurzame vleesproductie, een claim waarmee ze tegenwoordig hun imago proberen op te vijzelen; en ze pretenderen aan duurzaam faunabeheer te doen. Op al die claims valt heel wat af te dingen, het meest op de laatste: er is eerder sprake van faunawanbeheer dan van duurzaam faunabeheer.

De claim dat jagers bijdragen aan duurzaam faunabeheer wordt verdedigd door de jacht voor te stellen als substituuat voor predatie door grote carnivoren zoals de wolf of de lynx. Die voorstelling is misleidend, want prooipopulaties worden niet alleen (top-down) door predatie gereguleerd maar ook en vooral (bottom-up) door het voedselaanbod. De rol van predatie in ecosystemen is dus relatief en predatie speelt in onze contreien een ondergeschikte rol, zo leert de wildecologie.

Op grond van recent onderzoek naar het effect van wolven op hun prooien in het Poolse Woud van Białowieża komt ecoloog Dries Kuijper tot de conclusie dat de komst van de wolf niet zal leiden tot een sterke achteruitgang in aantallen herten, reeën of zwijnen in beboste gebieden zoals de Veluwe of het Drents-Friese Wold. “In de meeste gebieden is er geen sprake van dat wolven de populaties grote hoefdieren reguleren”, aldus Kuijper in *Bionieuws* van 31 Augustus 2013.

Met dit ecologisch gegeven wordt in het faunabeheer geen enkele rekening gehouden. In tegendeel: door het instellen van heel lage doelstanden wordt juist voorkomen dat het voedselaanbod het aantal hoefdieren kan reguleren. Daarbij valt op hoe ontzettend laag die doelstanden zijn. Op de Veluwe bijvoorbeeld gelden voor het edelhert en het wilde zwijn maxima van respectievelijk drie en twee dieren per 100 hectare. Om die lage doelstanden te bereiken moeten jaarlijks enorme aantallen grote hoefdieren worden afgeschoten.

Een voorbeeld: op de Veluwe golden voor de periode van 2005 tot 2010 de volgende (in het Faunabeheerplan vastgestelde) afschotcijfers: wild zwijn 77,8%, ree 70%, edelhert 70% en damhert 70%, wat het totaal brengt op **72,5%** jaarlijks af te schieten dieren. In dezelfde periode bedroegen de gemiddelde sterftcijfers in de Oostvaardersplassen: Heckrunderd 8,4%, konikpaard 16,2%, edelhert 20,7%, wat het totaal gemiddelde op **17,6%** brengt. Daarbij gaat niet om proactief afschot van veelal gezonde dieren, maar om reactief afschot dat erop gericht is dieren uit hun lijden te verlossen.

Iemand heeft ooit uitgerekend dat het jaarlijks afschot op de Veluwe te vergelijken valt met een plaag van 1.400 wolven gedurende acht maanden. Niet voor niets noemt wildbioloog Geert Groot Bruinderink de Veluwe ‘de grootste schiettent van Noordwest-Europa’.

Duurzaam natuurbeheer wordt door zo’n grootschalige jacht helemaal om zeep geholpen. Hierdoor worden immers alle natuurlijke mechanismen buiten werking gesteld die wilde dieren in de loop van de evolutie hebben ontwikkeld om met periodieke voedseltekorten om te gaan. Zo hebben herten in de winter een ‘verborgen winterslaap’, ook wel ‘pseudo-hibernatie’ genoemd. Wanneer zij niet gestoord of bijgevoerd worden, daalt hun lichaamstemperatuur tot 15 graden Celsius, waardoor hun energiegebruik gehalveerd wordt, en ze dus met veel minder voedsel toekunnen.

Het fenomeen van de verborgen winterslaap bij edelherten is trouwens ook bij Nederlandse jagers allang bekend. Op 8 april 2005 publiceerde Het Edelhert 'De nieuwe inzichten in de ecologie van het edelhert' – een vertaling van een artikel uit 2004 over dit onderwerp van de hand van Walter Arnold, voorzitter van het Weense onderzoekscentrum voor wildbiologie en ecologie.

Een ander natuurlijk proces, dat door grootschalige jacht ondermijnd wordt, is de vermindering van de vruchtbaarheid van vrouwtjes als gevolg van vermagering. Ze slaan dan een of twee jaar over met het krijgen van een jong, wat de vrouwtjes de gelegenheid geeft om weer voldoende aan te sterken. Hierdoor krimpt de populatie en komt er weer meer voedsel beschikbaar. Grootschalige bejaging werkt averechts en leidt juist tot een hoge reproductiesnelheid van de dieren. Wilde zwijnen op de Veluwe brengen vier keer meer biggen voort dan natuurlijk is. En Veluwse herten produceren gemiddeld 1 tot 1,5 kalfje per hinde, tegenover 0,6 in de Oostvaardersplassen, waar alleen reactief beheer plaatsvindt.

Niet alleen worden er door jagers ongelooflijke aantallen gezonde dieren afgeschoten, binnenkort 2.200 van de 3.000 damherten in de Waterleidingduinen, maar ook het welzijn van de overgebleven dieren staat hierdoor ernstig onder druk. Hun sociale organisatie wordt letterlijk aan flarden geschoten. Dat blijkt ook uit de gemiddelde levensverwachting van de overgebleven dieren. Dat is een belangrijke indicator van dierenwelzijn. De edelherten op de Veluwe leven bijvoorbeeld maar half zo lang als die in de Oostvaardersplassen.

Om met een smakelijke anekdote te eindigen: Naar aanleiding van een bezoek aan de Oostvaardersplassen in de nawinter van 2010 schreef Philip Salm, toenmalig voorzitter van Vereniging Het Edelhert, op de site van de vereniging: 'Mij staat geen betere beheersvorm voor ogen dan wat Staatsbosbeheer hier laat zien.' Salm vond dan ook dat 'wat mij betreft de vereniging haar standpunt inzake de Oostvaardersplassen geheel moet herzien of als de gesmeerde bliksem met een serieus, diervriendelijker beheersconcept op de proppen moet komen'. Na boze reacties van de leden werd zijn verslag snel verwijderd. Ruim een maand na dato stapte de heer Salm tot veler opluchting op als voorzitter van de vereniging.